

И ето ни: край насъ пищи цафара,
люлѣй се класъ — море, прекрасенъ мигъ,
а слънцето съсъ златенъ ключъ отваря
вратитѣ си предъ насъ съсъ чуденъ ликъ.

Седимъ, далеко нѣкой грѣмко вика,
въ очитѣ ни играе нѣмъ възторгъ,
отблизу иде дѣхъ на перуника,
отгоре съ погледъ благъ ни гледа Богъ.

Защо мълчишъ? Нима не бѣше вѣрно?
Нали това си ти, това съмъ азъ!
О, днесъ въ душиѣ ни е толковъ черно —
сърдцата ни сковава зименъ мразъ.